

Scénář k rozhlasové reportáži – ZŠ Nová

1. vstup:

Paní Erna Schwarzová, rozená Löwová, byla z německé křesťanské rodiny. Bydleli na statku v Oldřiši. Matka byla v domácnosti a otec pracoval v lesnictví.

Za války otec musel narukovat. Erna začala dva roky potom chodit do školy.

2. vstup:

Po válce začal odsun Němců z pohraničí.

Pamětnice: 0:40 - 1:30

„Celá obec musela pryč tenkrát v pětáctyřicátým, ale jenom dvě rodiny, my a jedni Pernerovi, tam mohli zůstat a sice důvod je ten, že přišel sem mladej hajný, a tak on se spojil s dědečkem a on říkal: ‚Já tyhle ty lidi tady potřebuju.‘ A proto jsme tady zůstali.”

3. vstup:

Po konci války cítili, že nemají žádná práva a že jim není nic dovoleno.

Pamětnice: 10:46 - 11:01

„V pětáctyřicátým jsme museli i my děti nosit bílý pásky, aby nás poznali, že jsme Němci.”

I přesto dokončila základní školu s dobrým prospěchem a začala pracovat v prádelně.

4. vstup:

V roce 1950 jim bylo povoleno úřady vystěhování do západního Německa, kde měla matka Erny všechny příbuzné. Mohli si vzít s sebou i nábytek, takže otec zaplatil vagon pro věci.

Pamětnice: 14:36 - 15:12

„A my jsme museli jet do Chebu do takovýho sběrnýho dvora, nás tam shromáždili z celé republiky, vlastně to bylo. Jenže byli jsme tam 3 měsíce a začal Gottwald, že potřebuje ty lidi tady na práci a že nepovolí žádný vystěhování. A tak jsme museli zpátky.”

Vrátili se do Mikulova, kde předtím bydleli. Zde potkala svého budoucího manžela Jindřicha Schwarze. V roce 1962 se vzali a narodil se jim syn Jindřich. O 6 let později se přestěhovali do Ústí nad Labem kvůli pracovní nabídce jejího manžela a zde se jim narodil druhý syn Petr.

5. vstup:

Pamětnice: 15:55 - 16:09

„V roce šedesát sedm otec žádal znova. Sestra, maminka a tatínek se vystěhovali do západního Německa.”

6. vstup:

Erna dostala povolení jet jednou za rok za rodiči do Německa, a když se v roce 1968 vraceli, potkali tanky.

Pamětnice: 24:25 - 24:43

„Manžel jezdil Volhou a jeli jsme do Mikulova. Ze shora jely tanky. A opravdu, jak viděli tu Volhu ruskou, tak každej ukazoval, aby jeli stranou a pustili nás. Kdyby měl asi jiný auto, tak se to nestalo, ale ta Volha prostě tenkrát, to bylo něco, ano.”

Paní Erna měla ve svém životě momenty, kdy unikla nebezpečí jen tak tak. Její silná víra jí dodávala naději. Se svým životem je smířená, bere všechno tak, jak to přišlo.